

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อเปรียบเทียบผลการอ่านภาษาไทย ระหว่างวิธีสะกดแบบแจกลูก กับวิธีสะกดตามตัวอักษร ในด้านความเข้าใจในหลักการอ่านและการสะกดคำ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ห้อง ๔ และห้อง ๕ ของโรงเรียนประถมบางแค สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ห้อง ๑ และห้อง ๓ ของโรงเรียนวัดนิมมานรดี สังกัดกระทรวงมหาดไทย ปีการศึกษา ๒๕๒๑ จำนวน ๑๔๑ คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมโคกลุ่มละ ๕๕ คน ตามพื้นฐานความรู้ที่ใกล้เคียงกันเป็นคู่รวม ๕๕ คู่ โดยใช้แบบสอบวัดความพร้อมในการอ่านที่ นางสาวพรณี ชูทัย สร้างขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

๑. แบบทดสอบความพร้อมในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ซึ่ง นางสาวพรณี ชูทัย สร้างไว้ ซึ่งมีค่าความตรง .๖๓ และค่าความเที่ยง .๘๑
๒. แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลการอ่านคำที่ผสมสระโอะ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น ผ่านการวิเคราะห์รายข้อได้ค่าความยากอยู่ระหว่าง .๒๖ - .๘๒ และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .๒๓ - .๕๘ มีค่าความเที่ยงก่อนนำไปใช้ .๘๖ และ .๙๕ เมื่อทดสอบนักเรียน ป.๑ ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) และนักเรียน ป.๑ ของโรงเรียนประถมสาธิตวิทยาลัยครูสวนสุนันทา และมีค่าความเที่ยงหลังจากใช้กับตัวอย่างประชากรของทั้ง ๒ กลุ่ม .๘๘

๓. บันทึกการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เรื่อง สระโอะ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
๔. แบบฝึกหัดทักษะภาษาไทยเรื่องสระเสียงสั้น สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง และสอง คัดเฉพาะแบบฝึกหัดคำผสมสระโอะไม่มีตัวสะกด และมีตัวสะกด
๕. แผนการสอน คู่มือครู และหนังสือเรียนภาษาไทยเล่ม ๑ บทที่ ๑๖, ๑๘, ๑๙, ๒๑ และ ๒๒ ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

สรุปผลการวิจัย

๑. สัมฤทธิ์ผลการอ่านคำที่ผสมสระโอะของนักเรียนกลุ่มทดลอง ซึ่งสอนอ่านโดยวิธีสะกดแบบแจกลูก สูงกว่า กลุ่มควบคุมซึ่งสอนอ่านโดยวิธีสะกดตามตัวอักษร อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

๒. สัมฤทธิ์ผลการอ่านคำที่ผสมสระโอะของนักเรียนกลุ่มควบคุม เมื่อได้รับการสอนด้วยวิธีสะกดแบบแจกลูกภายหลัง สูงกว่า สัมฤทธิ์ผลการอ่านคำที่ผสมสระโอะที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีสะกดตามตัวอักษรอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า การอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ กลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีสะกดแบบแจกลูก มีสัมฤทธิ์ผลการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีสะกดตามตัวอักษร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะวิธีสะกดแบบแจกลูกให้หลักเกณฑ์ในการอ่านและการสะกดคำได้ดีกว่าวิธีสะกดตามตัวอักษร แมว่าการสอนอ่านด้วยวิธีสะกดแบบแจกลูกต้องใช้เวลาในการแนะนำให้ผู้เรียนเกิดมโนทัศน์ (concept) และเข้าใจหลักเกณฑ์การสะกดคำมากกว่าการอ่านด้วยวิธีสะกดตามตัวอักษร ซึ่งอาจจะต้องใช้นิทาน การแสดงกิจกรรมประกอบ และฝึกสะกดตามหลักเกณฑ์ และ

โครงสร้างของภาษา ทำให้เด็กกลุ่มทดลองอ่านคำไคซาในตอนเริ่มต้น แต่เมื่อได้หลักแน่นแล้ว สามารถอ่านคำในรูปแบบเดียวกันได้มากกว่า และเร็วกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งมักอ่านไคเฉพาะคำที่ฝึกให้อ่านเท่านั้น เมื่อพบคำใหม่มักอ่านโดยการเดาสั่งเกตไคจากเวลาที่ผู้วิจัยสอนกลุ่มควบคุมด้วยวิธีที่ไคกับกลุ่มทดลอง ซึ่งกลุ่มควบคุมได้รับการฝึกโดยเริ่มต้นฝึกคำผสมสระโอะมีตัวสะกด น (มาตรา กน) ก่อนโดยอ่านว่า ค-น-คน จ-น-จน ป-น-ปน..... ข-น-ขน ส-น-สน แล้วฝึกผันวรรณยุกต์ คน คน คน สน สน สน ในหนังสืออ่านบทที่ ๑๖ ฝึกอ่านคำ คง คน คค และ ขง ขน ขค ปนไปกับคำที่ผสมสระไม่ลดรูปอื่น ๆ ในบทที่ ๑๘ และฝึกผสมคำมีตัวสะกด ม (มาตรา กม) เช่น ล-ม-ลม ง-ม-มม... ส-ม-สม ในบทที่ ๑๙ เพิ่มฝึกคำผสมสระโอะที่มีตัวสะกด ก (มาตรา กก) อีก ๒ คำคือ ผก และ ลก โดยเทียบเสียงตัวสะกด ง น และ ก ด้วย กับให้อ่านและจำเป็นคำอีก ๑ คำ คือคำว่า โตะ ในบทที่ ๒๑ ส่วนบทสุดท้ายคือบทที่ ๒๒ ของหนังสือเรียนเล่ม ๑ ฝึกอ่านเทียบตัวสะกด ค ก และ บ ในคค คค คก คบ และ จค จก จบ ผู้วิจัยพบว่า เด็กหลายคนเมื่ออ่าน และออกเสียงว่า ค-น-คน, จ-น-จน แล้ว เมื่อพบคำอื่นจากบัตรอักษรในเวลาแสดงกิจกรรมเช่น ทบ ก็จะออกเสียงว่า ต-บ-ตน คำว่าลม ก็จะออกเสียงว่า ล-ม-สน เป็นต้น ซึ่งแสดงว่า เด็กไม่แม่นในเรื่องการออกเสียงท้ายคำ หรือตัวสะกดเพราะฝึกน้อยไปไม่เป็นไปตามลำดับของมาตราตัวสะกด และเด็กอาจจะเข้าใจผิดในตอนแรกว่าพยัญชนะ ๒ ตัวอยู่ติดกันออกเสียง สระและตัวสะกด เป็น อน หมกก็ได้ตรงกันข้ามกับกลุ่มทดลองซึ่งยังไม่เคยเรียนสระโอะมาก่อน เมื่อทดลองสอนตามบันทึกการสอนแล้ว ใช้เวลาในการรู้จักสระผสม โอะกับอะ นานหน่อยและเมื่อมีนิทานช่วยเกี่ยวกับการหายตัวของสระโอะ เมื่อมีตัวสะกด พร้อมทั้งไคแสดงกิจกรรมประกอบทำให้เข้าใจดีขึ้น และเมื่อไคฝึกออกเสียง ฝึกสะกด ฝึกแยกส่วนประกอบของคำ

เป็นกลุ่ม พร้อมทั้งฝึกเขียนในแบบฝึกหัดทักษะ เป็นรายบุคคล ซึ่งช่วยเสริมให้เข้าใจ หลักเกณฑ์การสะกดคำ และการออกเสียงได้มาก เนื่องจากแบบฝึกนั้นเรียงลำดับ ตัวสะกดทีละมาตรา และมีตารางแยกส่วนประกอบของคำให้เห็นได้ชัด เด็กกลุ่ม ทดลองจึงสามารถอ่านคำที่ผสมสระโอะ ได้เกือบทุกคำ เพราะรู้หลักและรู้สีกว่า อ่านง่ายกับทั้งมีความมั่นใจกว่า เด็กกลุ่มควบคุม นอกจากนี้เพลงสระโอะที่ใช้ในตอน สรุบบทเรียนยังช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและจำเรื่องสระโอะ และหลักเกณฑ์การอ่าน คำผสมสระโอะแม่นยำยิ่งขึ้นด้วย

นอกจากจะพบการอ่านออกเสียงผิดมาตราตัวสะกด และความไม่มั่นใจ ในการอ่านคำของกลุ่มควบคุมแล้ว ยังพบว่ามีการถกเถียง และแสดงความกังขา ในหมู่ครูผู้สอนอ่านในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ถึงการสอนอ่านในบทฝึกแต่ละบท ซึ่งผู้สอน แต่ละคนที่เคยสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มาหลายปี รู้สึกคุ้นกับวิธีออกเสียง วิธีเทียบ เสียง และการผันอักษร หลายคนบอกว่า เด็กอ่านได้ซาและไม่มึหลักเกณฑ์ใด เนื่องจากฝึกหลายสระในบทเดียวกัน ส่วนมากจะให้จำเป็นรูปคำไว้ก่อน และเมื่อ เห็นว่าเด็กอ่านยังไม่ได้ก็จะสอนให้อ่านซ้ำตามวิธีที่เสนอไว้ในหนังสืออ่านและคู่มืออีก ซึ่งเสียเวลาและสอนไม่ค่อยทันโครงการสอนแต่ก็ต้องสอน จะเห็นได้ว่ามีหลายกลุ่ม โรงเรียนที่สอนไม่ทันได้เริ่มบทที่ ๑๖-๒๒ นี้ ในกลาง ๆ ภาคปลายทั้งสิ้น และหลาย คนเห็นด้วยกับบทความเรื่อง "เสียงจากการศึกษาประชาบาล ภาษาไทยในหลักสูตรใหม่ ป.๑" ของ สุโข คำดี ใน น.ส.พ.สยามรัฐ ประจำวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๒๑ ซึ่งกล่าวถึงการสับสนในการอ่านของเด็กและการสอนล่าช้าไม่เป็นไปตามโครงการสอน ที่วางไว้ของผู้สอน จึงได้สนใจในงานวิจัยนี้ และมาสังเกตการณ์สอนเท่าที่จะปลีกตัว มาจากงานได้ และให้ความเห็นว่า การฝึกให้เด็กรู้จักแยกส่วนประกอบของคำได้นั้น ดีช่วยให้เด็กเข้าใจหลักการอ่าน การสะกดคำ และแม่นยำในการเขียนด้วย

ขอเสนอแนะเกี่ยวกับการสอน

จากผลการวิจัยพบว่า เด็กที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีสะกดแบบแจกลูกมีสัมฤทธิ์ผลการอ่านคำสูงกว่า เด็กที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีสะกดตามตัวอักษร จึงมีขอเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนสะกดแบบแจกลูกดังนี้

๑. การสอนอ่านภาษาไทยแก่เด็กเริ่มเรียน เมื่อได้เตรียมความพร้อมและเริ่มเรียนอ่านเป็นคำ ๆ ได้พอสมควรแล้ว ควรสอนแจกลูกได้ โดยเริ่มตั้งแต่แม่ ก กา และใช้สระเดี่ยวเสียงยาวก่อนทีละเสียง แล้วจึงใช้สระเดี่ยวเสียงสั้นและสระผสมในขั้นต่อไป และควรสอนแจกลูกคำที่มีความหมายแก่เด็กด้วย

๒. การสอนแจกลูก ควรกำหนดหลักเกณฑ์ให้เป็นแบบเดียวกัน และสอนไปที่ละอย่างเพื่อให้ง่ายแก่การจดจำของเด็ก อาจสอนโดยวิธีที่เรียงสระแล้วเลื่อนพยัญชนะตน เขามา เช่น สระ -า

กา นา ปา ตา หา ขา
หรือที่เรียงพยัญชนะตน แล้วเลื่อนสระอื่น เช่น

พยัญชนะตน ก

กา กิ ภู เก แก เภา
หรือที่เรียงสระและตัวสะกดมาตราใดมาตราหนึ่ง แล้วเลื่อนพยัญชนะตน เขามา เช่น
ที่เรียงสระโอะ และตัวสะกดมาตรา กน

ค + โอะ + น - คน

จ + โอะ + น - จน

ป + โอะ + น - ปน

ส + โอะ + น - สน

ข + โอะ + น - ขน เป็นต้น โดยเน้นการออกเสียงการสะกดตาม

ลำดับ พยัญชนะ → สระ → ตัวสะกด เสมอไป จากนั้นก็ควรสอนการวาง

ตำแหน่งของสระ และพยัญชนะให้ถูกตองควบคู่ไปด้วย เพราะการมีหลักเกณฑ์ในการอ่านที่แน่นอน จะเป็นเสมือนลูกกุญแจที่จะไขไปสู่คำใหม่ต่อไปได้ เมื่อเด็กจับหลักการสะกดไต่แล้ว จะทำให้จำใจได้ง่ายขึ้นด้วย

๓. การใช้นิทานซึ่งผูกเป็นเรื่องราวให้สอดคล้องกับเรื่องที่จะสอน เช่น การเปลี่ยนหรือลดรูปสระ ช่วยให้เด็กผลิตเพดลิ่งและไต่แนวคิดพร้อมกันไป วิธีการเล่านิทานประกอบการสอนแทรกคุณธรรมหรือแนวคิดบางอย่างลงไปในนั้น แม้แต่พระพุทธรูปเองก็ทรงใช้ในการเทศนาสั่งสอนของท่านมาตั้งแต่ครั้งพุทธกาล มิใช่เป็นการมอมเมาอย่างที่บางคนวิจารณ์ แต่เป็นการยกอุทาหรณ์เปรียบเทียบเพื่อให้สมจริงยิ่งขึ้นเท่านั้น

ขอเสนอแนะ เพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

๑. ควรมีการวิจัยการประสมอักษรแบบอื่น ๆ เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

๒. ควรมีการวิจัยต่อไปโดยใช้ตัวอย่างประชากรให้มากขึ้น และทิ้งระยะเวลาการทดลองทั้ง ๒ วิธีไว้ระยะหนึ่ง แล้ววัดสัมฤทธิ์ผลเพื่อดูว่าเด็กใช้หลักเกณฑ์ในการอ่านคำจากการสอนวิธีใดแม่นยำถูกต้อง และติดทนมากกว่ากัน